

ΒΑΝΕΣΑ ΝΤΙΦΕΝΜΠΑ

η γλώσσα των λουλουδιών

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE LANGUAGE OF FLOWERS
Από τις Εκδόσεις BALLANTINE, Νέα Υόρκη 2011
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η γλώσσα των λουλουδιών**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Vanessa Diffenbaugh
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μπελικά Κουμπαρέλη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Κατερίνα Δημοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Vanessa Diffenbaugh, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2012, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-650-9

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών χλωρίου και φιλικό προς το περιβάλλον.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfoffi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΒΑΝΕΣΑ ΝΤΙΦΕΝΜΠΑ

η γλώσσα
των
λουλουδιών

*Μετάφραση:
Μπελίκη Κουμπάρέλη*

«Τα βρύα θεωρούνται το σύμβολο της μητρικής αγάπης, καθώς, σαν αυτή την αγάπη, τα βρύα τυλίγουν την καρδιά όταν μας αρπάζει ο χειμώνας της δυστυχίας και οι φίλοι του καλοκαιριού μάς έχουν εγκαταλείψει».

Η γλώσσα των λουλουδιών, Ενριέτα Ντυμόν

I

ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ

Οχτώ ολόκληρα χρόνια έβλεπα φωτιές στον ύπνο μου. Δέντρα έβγαζαν φλόγες στο πέρασμά μου, ωκεανοί φλέγονταν. Κοιμόμουν, και άσπρα δαχτυλίδια καπνού κολλούσαν σαν ζάχαρη στα μαλλιά μου· ξυπνούσα, κι άφηνα τη μυρωδιά του συννεφάκι στο μαξιλάρι μου.

Παρ' όλα αυτά, όταν πήρε φωτιά το στρώμα μου τινάχτηκα αλαφιασμένη. Η διαπεραστική, χημική οσμή του δεν είχε καμία σχέση με την ασαφή αίσθηση των ονείρων μου – οι δυο μυρωδιές διέφεραν τόσο, όσο το κίτρινο γιασεμί από το λευκό: χωρισμός το ένα, προσκόλληση το άλλο. Δεν τα μπερδεύεις με τίποτα, όσο κι αν μοσκοβολάνε και τα δυο.

Στάθηκα στη μέση του δωματίου κοιτώντας γύρω μου, να καταλάβω από πού ξεκίνησε η πυρκαγιά, και είδα μια σειρά από σπέρτα στα κάτω πόδια του κρεβατιού μου. Είχαν χώσει σπέρτα γύρω γύρω στο στρώμα κι αυτά άρπαξαν το ένα μετά το άλλο, κι έγινε ένας πυρακτωμένος φράχτης που περιέτρεχε τα κάγκελα του μεταλλικού κρεβατιού. Κοιτούσα τις φλόγες κι ένιωθα τρόμο που δεν αντιστοιχούσε στο αχνοφέγγισμά τους. Παρέλυσα. Ξανάγινα δέκα χρονών, μοναδικά απελπισμένα, και συγχρόνως γεμάτη ελπίδες, μ' έναν τρόπο που δεν είχα ζήσει ποτέ πριν, κι ούτε θα ζούσα ποτέ στο μέλλον.

Πάντως, το γυμνό, συνθετικό στρώμα δε φούντωσε σαν το ξερό γαϊδουράγκαθο του Οκτώβρη. Απλώς σιγόκαιγε ντουμανιασμένο κι ύστερα η φωτιά έσβησε.

Ήταν τα γενέθλια των δεκαοχτώ μου χρόνων.

Στο σαλόνι, στον παλιό καναπέ, κάθονταν στη σειρά μερικά κορίτσια. Η Αμάντα ανακουφίστηκε μόλις σιγουρεύτηκε ότι δεν κήκα, ενώ η Κλερ απογοητεύτηκε. Μια άλλη χασκογέλασε. Τις αγριοκοίταξα, ψάχνοντας να βρω ποια ήταν. Στην άκρη του καναπέ μια κοπέλα παρίστανε ότι κοιμάται ενώ μια άλλη μου χαμογελούσε με θράσος. Δίπλα της μια κοκκινομάλλα, που δεν είχα ξαναδεί, εξέταζε τα νύχια της.

Αν έμενα κι άλλη μια βδομάδα εκεί μέσα, θα ήξερα κάθε τους έκφραση και γκριμάτσα. Θα είχα εκδικηθεί για τα κομμένα νύχια στα παπούτσια μου και τα βότσαλα στο πιάτο με τα φασόλια τσίλι. Μια φορά, πιο παλιά, σε άλλο οικοτροφείο της Πρόνοιας, απειλούσα με μια πυρακτωμένη κρεμάστρα μια κοιμισμένη συγκάτοικό μου για καψόνι πολύ πιο ασήμαντο από εμπρησμό.

Όμως, αυτή τη φορά έφευγα σε μια ώρα. Κι αυτό το ήξεραν όλες τους.

Η Κλερ σηκώθηκε, διέσχισε το μικρό σαλόνι και στάθηκε μπροστά μου. Ήταν ψηλή και όμορφη –καλοκαμωμένη, καμαρωτή, με καθαρό δέρμα και καινούργια ρούχα–, αλλά εγώ δεν την έβλεπα έτσι. Δεν ήξερα πού είχε βρει τα καινούργια ρούχα. Μπορεί να τα έκλεψε ή να της τα αγόρασαν οι άντρες που άλλαζε σαν τα πουκάμισα. Τα ταμπελάκια με τις τιμές ξεφύτρωναν απ' τις μασχάλες της για βδομάδες, μέχρι που διαλύονταν στα πλυντήρια του υπογείου.

Έκανε άλλο ένα βήμα κι εγώ την κοίταξα σαν να της έλεγα: Έτσι και τολμήσεις να μ' αγγίξεις...

«Η Ολίβια σου έβαλε φωτιά», μου είπε.

Ολίβια! Δε θυμόμουν καμία Ολίβια· και σίγουρα δεν καθόταν στον καναπέ. Σκέφτηκα ότι πρέπει να 'ταν κάποια συγγάτοικος της εφηβείας μου, στα χρόνια μετά την Ελίζαμπεθ, στην πιο έξαλλη και βίαιη φάση μου.

«Ευχαρίστησέ την εκ μέρους μου».

Οι άλλες χαχάνισαν και η Κλερ αγρίεψε. Γύρισε και τους είπε: «Δηλαδή, αυτό θέλετε; Να φύγει στο άνετο;»

Έπεσε σιωπή. Τα κορίτσια στον καναπέ ταραχτήκαν. Κάποια ανέβασε την κουκούλα του φούτερ, μια άλλη σφίχτηκε στην κουβέρτα της. Το πρωινό φως έπεσε στα χαμηλωμένα μάτια τους και, ξάφνου, όλες έμοιαζαν με παγιδευμένα πιτσιρικά. Ο μόνος τρόπος για να ξεφύγεις από τα οικοτροφεία της Πρόνοιας ήταν να το σκάσεις, να μεγαλώσεις, ή να σε χώσουν σε ψυχιατρείο. Τα παιδιά στην ηλικία των δεκατεσσάρων δεν υπήρχε περίπτωση να υιοθετηθούν· και σχεδόν ποτέ δε γύριζαν στα σπίτια τους. Αυτά τα κορίτσια το ήξεραν· και στα μάτια τους υπήρχε μόνο φόβος – για μένα, για την Κλερ, για τη ζωή που ηθελημένα ή τυχαία είχαν. Μ' έπιασε μια παράξενη συμπόνια. Εγώ έφευγα. Αυτές έμεναν. Δεν είχαν άλλη επιλογή.

Προσπάθησα να προσπεράσω την Κλερ, όμως εκείνη πλησίασε περισσότερο.

«Κουνήσου!» της είπα.

Η Άμπι, που είχε τη νυχτερινή βάρδια, έβγαλε το κεφάλι απ' την κουζίνα. Ήταν δεν ήταν είκοσι· και σίγουρα με φοβόταν περισσότερο από κάθε άλλο κορίτσι.

«Κλερ, σήμερα είναι η τελευταία της μέρα. Άφησέ την ήσυχη», είπε ικετευτικά.

Η Κλερ κράτησε την ανάσα της, ρούφηξε την κοιλιά της κι έσφιξε τις γροθιές της. Ετοιμάστηκα για την επίθεση. Όμως, τελικά κούνησε περιφρονητικά το κεφάλι και μου γύρισε την πλάτη.

Μου έμενε μια ώρα μέχρι να έρθει να με πάρει η Μέρεντιθ. Άνοιξα την εξώπορτα και βγήκα έξω. Ήταν ένα τυπικό, μouxλιασμένο πρωινό στο Σαν Φρανσίσκο. Ένωσα αμέσως την παγωνιά του τσιμέντου στα γυμνά μου πόδια. Σταμάτησα να σκεφτώ. Στην αρχή μού ήρθε να οργανώσω την εκδίκησή μου, μια πραγματικά κακιασμένη εκδίκηση, όμως ξάφνου ένωσα να τις συγχωρώ όλες. Ίσως επειδή έγινα δεκαοχτώ, ίσως επειδή έτσι ξαφνικά όλα αυτά τελείωναν για μένα, ένωσα τρυφερότητα· και δε με ένοιαζε ο εμπρησμός που οργάνωσαν. Ήθελα προτού φύγω να τους πω κάτι, μήπως και κατάφερνα να πολεμήσω το φόβο στα μάτια τους. Ήθελα να τους πω να κάνουν κουράγιο μέχρι να γλιτώσουν κι αυτές, κι ότι θα ήμουν εκεί έξω, να τις περιμένω όταν θα έφευγαν. Βέβαια, σιγά μην το έκανα! Κανείς δεν το έκανε. Όμως, δε θα τους το ομολογούσα, γιατί καταλάβαινα πόσο μοχθηρό ήταν.

Κατηφόρισα τη Φελ κι έστριψα στη Μάρκετ. Σταμάτησα στο σταυροδρόμι – δεν ήξερα πού να πάω. Οποιαδήποτε άλλη μέρα θα έκοβα νεαρά φυτά απ' το πάρκο, θα εξερενούσα το άδειο οικόπεδο με τα αγριολούλουδα στην Πέιτζ και Μπιουκάναν ή θα έκλεβα βότανα απ' τα μαγαζιά της γειτονιάς. Σχεδόν επί μία δεκαετία αφιέρωνα όλο τον ελεύθερο χρόνο μου στα λουλούδια. Μάθαινα τα επιστημονικά τους ονόματα, τις σημασίες τους, τα πάντα, όμως δε αξιοποιούσα τις γνώσεις μου· απλώς χρησιμοποιούσα τα ίδια λουλούδια ξανά και ξανά, για μηνύματα που δεν καταλάβαινε κανείς.

Ένα μπουκέτο κατιφέδες υποδηλώνει κατήφεια· ένα μπου-

κέτο γαϊδουράγκαθα, που είναι και το εθνικό έμβλημα της Σκοτίας, υποδηλώνει μισανθρωπία· ο ξερός βασιλικός σημαίνει μίσος. Σπανίως άλλαζε η λουλουδένια επικοινωνία μου. Κόκκινα γαρίφαλα για το δικαστή όταν κατάλαβα ότι δε θα ξαναγυρίσω στον αμπελώνα, που σήμαιναν ότι έσπασε η καρδιά μου, και παιώνιες για το θυμό μου απέναντι στη Μέρεντιθ – όποτε τις έβρισκα, βέβαια. Τώρα έψαχνα για ανθοπωλείο στην οδό Μάρκετ, σκαλίζοντας ταυτόχρονα στο μυαλό μου να βρω τα μηνύματα που ήθελα να περάσω μέσα απ' τα λουλούδια.

Τρία τετράγωνα παρακάτω έφτασα σ' ένα μαγαζί όπου εκτός από ποτά πουλούσαν κι έτοιμα μπουκέτα· τα είχαν στη σειρά στο πεζοδρόμιο. Σταμάτησα να τα μελετήσω. Ήταν τόσο ανάμεικτα, που και τα μηνύματά τους ήταν πολύ μπερδεμένα. Ελάχιστα μπουκέτα ήταν φτιαγμένα από ένα μόνο είδος λουλουδιού: τα συνηθισμένα ροζ και κόκκινα τριαντάφυλλα, ένα μαραμένο μπουκέτο γαρίφαλα και κάτι ολοζώντανες μαβιές ντάλιες που ξεφύτρωναν καμαρωτές απ' το χάρτινο περιτύλιγμα. Οι ντάλιες υποδηλώνουν αξιοπρέπεια.

Ήξερα ότι αυτό ήταν το μήνυμα που ήθελα να περάσω στα κορίτσια. Γύρισα πλάτη προς το μαγαζί, βούτηξα τις ντάλιες, τις έχωσα κάτω απ' το παλτό μου και το έβαλα στα πόδια.

Έφτασα λαχανιασμένη στο οικοτροφείο. Το σαλόνι το βρήκα άδειο. Μπήκα και ξετύλιξα τις ντάλιες. Ήταν τέλειες! Σαν αστέρια με μαβιά και λευκά πέταλα, με σφιχτό, κλειστό στήμονα. Έκοψα με τα δόντια μου το λαστιχάκι για να τις ξεχωρίσω. Τα κορίτσια δε θα καταλάβαιναν ποτέ το νόημά τους, ενώ εγώ ήξερα ότι ήταν μια κρυφή, όσο και αβέβαιη δήλωση θάρρους. Δε μ' ένοιαζε όμως! Ένιωθα μια αλαφράδα μέσα μου καθώς διέσχιζα τον μακρύ διάδρομο κι άφηνα ένα λουλούδι έξω από κάθε δωμάτιο.

Έδωσα τις ντάλιες που περίσσεψαν στην Άμπι, η οποία στεκόταν ακίνητη στην κουζίνα και στην αρχή δεν την είδα.

«Ευχαριστώ!» μου είπε όταν έπιασε το μπουκετάκι μου και στριφογύρισε τα λουλούδια στα χέρια της κοιτώντας με γεμάτη αμηχανία.

Η Μέρεντιθ ήρθε στις δέκα, όπως μου είχε υποσχεθεί. Την περίμενα καθιστή στο κατώφλι, έχοντας στα γόνατα την κούτα με τα υπάρχοντά μου. Δεκαοχτώ χρόνια μάζευα κυρίως βιβλία: ένα λεξικό λουλουδιών και τον οδηγό Πίτερσον για τα αγριολούλουδα των πολιτειών της ακτής του Ειρηνικού – και τα δύο δώρα της Ελίζαμπεθ ένα μήνα αφότου έφυγα απ' το σπίτι της. Είχα και βιβλία βοτανολογίας κλεμμένα απ' όλες τις βιβλιοθήκες του Ιστ Μπέι και λεπτά βιβλιαράκια βικτοριανής ποίησης που βούταγα από μικρά βιβλιοπωλεία. Πάνω απ' τα βιβλία ήταν τα ρούχα μου, διπλωμένα. Ήταν κλεμμένα, ή ρούχα πεταμένα από κάποιους, και άλλα μου έκαναν, άλλα όχι. Η Μέρεντιθ θα με πήγαινε στο Διαμετακομιστικό Κέντρο, ένα οικοτροφείο για κορίτσια σαν κι εμένα, στην περιοχή Σάνσετ. Ήμουν στη λίστα αναμονής από τα δέκα μου. Εκεί θα με φιλοξενούσαν για λίγο, για τρεις μήνες μόνο, ώσπου να μπορέσω να σταθώ στα πόδια μου.

«Χρόνια σου πολλά!» μου είπε καθώς έβαζα την κούτα μου στο ημιφορτηγάκι της.

Δεν απάντησα. Ξέραμε κι οι δυο ότι μπορεί να ήταν, αλλά και να μην ήταν τα γενέθλιά μου. Η πρώτη δικαστική αναφορά έγραφε ότι πρέπει να ήμουν τριών εβδομάδων όταν με εγκατέλειψαν – με άγνωστη ημερομηνία και τόπο γέννησης, και άγνωστους γονείς. Η 1η Αυγούστου ήταν επιλογή

για τυπικούς, διαδικαστικούς λόγους, όχι για να γιορτάζω.

Κάθισα δίπλα της κι έκλεισα την πόρτα, περιμένοντας να πάρει τη στροφή. Χτυπούσε ρυθμικά τα ψεύτικα νύχια της στο τιμόνι. Φόρεσα τη ζώνη μου. Όμως το φορτηγάκι δεν κουνιόταν. Γύρισα και την κοίταξα. Φορούσα ακόμα τις φανελένιες πιτζάμες μου. Ανέβασα τα γόνατα στο στήθος μου πάνω στο κάθισμα, τύλιξα τις γάμπες μου με το μπουφάν μου και κοιτούσα το ταβάνι, περιμένοντας να δω τι θα κάνει η Μέρεντιθ.

«Λοιπόν, είσαι έτοιμη;» με ρώτησε.

Σήκωσα τους ώμους αμίλητη.

«Αυτό ήταν, το ξέρεις. Σήμερα ξεκινάς τη ζωή σου. Από δω και πέρα δεν μπορείς να κατηγορήσεις κανέναν άλλο. Η ευθύνη θα είναι μόνο δική σου...»

Η Μέρεντιθ Κομπς, η κοινωνική λειτουργός που ευθυνόταν για την αλυσίδα των παρένθετων οικογενειών που με έπαιρναν και με επέστρεφαν πακέτο, ήθελε να μου μιλήσει για ευθύνη!

Ακούμπησα το μέτωπό μου στο παράθυρο και χάζενα αμίλητη το δρόμο.

Η διαδρομή ως το σπίτι της Ελιζαμπεθ ήταν ατελείωτη. Το ημιφορτηγάκι βρομούσε τσιγαρίλα και η ζώνη ασφαλείας είχε μούχλα. Μάλλον κάποιο παιδί έφαγε εκεί μέσα και του έπεσε κάτι που σάπιζε για καιρό. Ήμουν εννιά χρονών. Καθόμουν στο πίσω κάθισμα. Τα κοντοκομμένα μαλλιά μου ήταν αχτένιστα. Φορούσα τη νυχτικιά μου. Δεν είχα την εμφάνιση που ήθελε η Μέρεντιθ. Μου είχε αγοράσει φουστάνι για την περίπτωση, ένα ριχτό γαλάζιο με κεντηματάκια και δαντέλα, όμως αρνήθηκα να το φορέσω.

Κοιτούσε ίσια μπροστά της το δρόμο και δεν πρόσεξε ότι έλυσα τη ζώνη μου, άνοιξα το παράθυρο κι έβγαλα το κεφάλι μου έξω, νιώθοντας τα κοκαλάκια στο λαιμό μου να χτυπούν στη λαμαρίνα. Δε μ' ένοιαζε. Αρκεί που απολάμβανα τον αέρα στο πρόσωπό μου. Τελικά, με κοίταξε απ' το καθρεφτάκι της, αλλά δε μίλησε. Το στόμα της, μια ίσια γραμμή. Φορούσε γυαλιά ηλίου κι έτσι δεν έβλεπα τα μάτια της.

Έμεινα στο παράθυρο κι έβγαίνα όλο και περισσότερο σε κάθε χιλιόμετρο, ώσπου η Μέρεντιθ, εντελώς απροειδοποίητα, πάτησε το κουμπάκι κι ανέβασε απότομα το τζάμι στο παράθυρο μέχρι τον τεντωμένο μου λαιμό. Τινάχτηκα προς τα πίσω κι έπεσα απ' το κάθισμα στο πάτωμα. Η Μέρεντιθ συνέ-

χισε να ανεβάζει το τζάμι, ώσπου ο θόρυβος του αέρα εξαφανίστηκε και μας κύκλωσε η σιωπή. Ούτε καν με κοίταξε. Έμεινα κουλουριασμένη στη βρόμικη μοκέτα κι έπιασα ένα μouxλιασμένο μπιμπερό χωρίς στόμιο που βρήκα κάτω απ' το κάθισμά της. Το πέταξα στην πλάτη της, όμως αυτό ξαναγύρισε σ' εμένα και τα γόνατά μου γέμισαν πηχτάρια. Η Μέρεντιθ παρέμενε αδιάφορη.

«Θες ροδάκινο;»

Ποτέ μου δεν μπόρεσα να αρνηθώ οτιδήποτε φαγώσιμο, και η Μέρεντιθ το ήξερε.

«Ναι».

«Τότε ανέβα στη θέση σου, δέσε τη ζώνη σου και θα σου αγοράσω ό,τι θες μόλις βρούμε μανάβικο».

Έκανα ό,τι μου ζήτησε.

Πέρασε ένα τέταρτο μέχρι να βρει έξοδο απ' την Εθνική, και όντως μου αγόρασε δύο ροδάκινα κι ένα τέταρτο κεράσια – τα μετρούσα καθώς τα έτρωγα.

«Θα σου πω κάτι που δεν πρέπει να μάθεις», μουρμούρισε η Μέρεντιθ αργά, για να με εντυπωσιάσει και να με κάνει να την ακούσω. Σταμάτησε, γύρισε το κεφάλι και μου έριξε μια ματιά. Έστρεψα το βλέμμα στο παράθυρο, με το μάγουλο στο τζάμι, δήθεν αδιάφορη. Επιτέλους, ξαναμίλησε. «Όμως νομίζω ότι πρέπει να το ξέρεις. Αυτή είναι η τελευταία σου ευκαιρία. Το εννοώ, Βικτόρια, ακούς τι σου λέω; Η τελευταία σου ευκαιρία!» Την αγνόησα. «Μόλις γίνεις δέκα, η πολιτεία θα σου βάλει την ταμπέλα “ανίκανη προς υιοθεσία”, και ακόμα κι εγώ δε θα ξαναπροσπαθήσω να πείσω καμία οικογένεια να σε κρατήσει. Αν δεν τα πας καλά και σ' αυτό το σπίτι, θα πηγαίνεις από οικοτροφείο της Πρόνοιας σε οικοτροφείο, μέχρι να ενηλικιωθείς. Βικτόρια, υποσχέσου ότι θα σκεφτείς τα λόγια μου».

Κατέβασα το τζάμι στο παράθυρο κι άρχισα να φτύνω τα κουκούτσια των κερασιών στον αέρα. Η Μέρεντιθ με είχε πάρει απ' το πρώτο οικοτροφείο πριν από μία ώρα. Είχα σκεφτεί ότι με έβαλαν εκεί μέσα επίτηδες, ώστε να προετοιμαστώ για την τωρινή στιγμή. Δεν είχα κάνει τίποτα κακό στην προηγούμενη οικογένεια, όμως με έδιωξαν, και βρέθηκα σ' ένα οικοτροφείο για μια βδομάδα. Ύστερα ήρθε και με πήρε η Μέρεντιθ για να με πάει στην Ελίζαμπεθ.

Σκεφτόμουν ότι όλα ήταν μέσα στο πρόγραμμα, ότι τα είχε σκηνοθετήσει η κοινωνική λειτουργός, για να πάρω το μάθημά μου. Το προσωπικό εκεί μέσα ήταν άθλιο. Κάθε πρωί η μαγείρισσα ανάγκαζε ένα χοντρό, μελαχρινό κορίτσι να τρώει με την μπλούζα ανεβασμένη για να φαίνεται η κοιλιά της, ώστε να θυμάται να μην τρώει πολύ. Η προϊσταμένη, η δεσποινίς Γκέιλ, διάλεγε ένα απ' τα κορίτσια –κάθε φορά και άλλο– και την έβαζε να κάθεσαι στην κορυφή του τραπέζιού και να εξηγεί γιατί την πέταξαν απ' το σπίτι όπου είχε πάει, ή γιατί δεν την ήθελαν οι γονείς της. Εμένα με διάλεξε μόνο μία φορά. Κι αφού με εγκατέλειψαν στη γέννα, είπα μόνο «η μάνα μου δεν ήθελε μωρά», και ξεμπέρδεψα. Άλλα κορίτσια έλεγαν τρομερές ιστορίες για το πώς βασάνιζαν τα αδέρφια τους, ή ότι έφταιγαν που οι γονείς τους έπαιρναν ναρκωτικά, και σχεδόν πάντα σταματούσαν κλαίγοντας με λυγμούς.

Όμως, αν η Μέρεντιθ με έχωσε στο οικοτροφείο αυτό για να με τρομοκρατήσει και να συμμαζευτώ, έχασε. Μου άρεσε εκεί μέσα, κι ας ήταν απαίσιο το προσωπικό. Σέρβιραν φαγητό σε συγκεκριμένη ώρα, είχα δύο κουβέρτες να σκεπάζομαι και κανείς δεν υποκρινόταν ότι με αγαπάει.

Έφαγα το τελευταίο μου κεράσι κι έφτυσα το κουκούτσι στο σβέρκο της Μέρεντιθ.

«Σκέψου τι σου λέω», επέμεινε.

Σταμάτησε σ' έναν πλανόδιο, αγόρασε τηγανητό ψάρι με τσιπς και μου τα έδωσε, λες και ήθελε να με δελεάσει και να με πείσει να σκεφτώ όσα μου είπε. Μου αγόρασε κι ένα μιλκ σέικ σοκολάτας. Έφαγα και ήπια λαίμαργα, κοιτώντας τους σκοτισμένους λόφους του Ιστ Μπέι να δίνουν τη θέση τους στο κυκλοφοριακό χάος του Σαν Φρανσίσκο. Ύστερα είδα έναν μεγάλο, απλωτό κόλπο με καταγάλανη θάλασσα κι ώσπου να περάσουμε τη γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ η νυχτική μου είχε γεμίσει ζουμιά απ' τα ροδάκινα, τα κεράσια, το κέτσαπ και το μιλκ σέικ.

Προσπεράσαμε ξερά χωράφια, ένα ανθοκήπιο, ένα άδειο υπαίθριο πάρκινγκ και φτάσαμε σ' έναν αμπελώνα, με τα αμπέλια να απλώνονται σε σειρές πάνω στο λόφο. Η Μέρεντιθ έστριψε απότομα στο χωματόδρομο ανεβάζοντας ταχύτητα στην ανηφόρα, σαν να ήθελε να με ξεφορτωθεί μια ώρα αρχύτερα. Προσπεράσαμε σαν βολίδα τραπέζια του πικ νικ και νοικοκυρεμένες σειρές από χαμηλά αμπέλια με χοντρούς κορμούς και κλήματα που έγερναν πάνω σε συρματοπλεγμα. Μείωσε ταχύτητα σε μια απότομη στροφή κι ύστερα ξαναγκάζωσε με κατεύθυνση τα ψηλά δέντρα στο κέντρο του κτήματος. Η σκόνη πλημμύρισε το φορτηγάκι της.

Όταν έσβησε τη μηχανή και κατακάθισε η σκόνη, είδα ένα κάτασπρο αγροτόσπιτο. Δύο όροφοι με γερτές κεραμιδένιες στέγες, βεράντα και δαντελένιες κουρτίνες. Στα δεξιά του ένα μεταλλικό, μικρό τροχόσπιτο κι άλλα δύο σ' ένα υπόστεγο. Δίπλα τους παιχνίδια, εργαλεία και ποδήλατα.

Είχα ξαναζήσει σε τροχόσπιτο κι αμέσως αναρωτήθηκα αν η Ελίζαμπεθ θα είχε και πτυσσόμενο καναπέ-κρεβάτι – ή μήπως θα κοιμόμουν στο κρεβάτι της; Δε μου άρεσε καθόλου ν' ακούω την ανάσα των κοιμισμένων ανθρώπων.

Η Μέρεντιθ δεν περίμενε να βγω μόνη μου απ' το αμάξι της. Έλυσε τη ζώνη μου, με άρπαξε απ' τις μασχάλες και με έσυρε μέχρι την εξώπορτα του σπιτιού. Περίμενα την Ελίζαμπεθ να βγει απ' το τροχόσπιτο κι έτσι στεκόμουν με την πλάτη στο σπίτι. Δεν την είδα, μόνο ένιωσα τα κοκαλιάρικα δάχτυλά της στον ώμο μου. Τινάχτηκα ουρλιάζοντας κι έβαλα μια πηλάλα ως το φορτηγάκι της Μέρεντιθ. Κρύφτηκα όσο μπορούσα.

«Δεν της αρέσει να την αγγίζουν», εξήγησε η Μέρεντιθ στην Ελίζαμπεθ με ολοφάνερο εκνευρισμό. «Σ' το είπα αυτό. Πρέπει να περιμένεις, και θα έρθει από μόνη της». Θύμωσα που το ήξερε κι αυτό η Μέρεντιθ. Έτριψα τις μασχάλες μου για να σβήσω το άγγιγμα της ξένης, κι έμεινα κρυμμένη πίσω απ' το αμάξι της Μέρεντιθ.

«Θα περιμένω. Σου έδωσα το λόγο μου ότι θα περιμένω και δε σκοπεύω να μην κρατήσω το λόγο μου».

Η Μέρεντιθ άρχισε να απαριθμεί τους λόγους που την έκαναν να μην μπορεί να καθυστερήσει, ώστε να δώσει σ' εμένα και στην Ελίζαμπεθ το χρόνο να γνωριστούμε με άνεση. Ήταν άρρωστος ο παππούς της, ο άντρας της αγχωνόταν μόνος του κι αυτή αντιπαθούσε τη νυχτερινή οδήγηση. Η Ελίζαμπεθ χτυπούσε ανυπόμονα το πόδι της κοντά στο πίσω λάστιχο όσο εκείνη μιλούσε. Σ' ένα λεπτό η κοινωνική λειτουργός θα έφευγε κι εγώ θα έμεινα ακάλυπτη στο πουθενά. Οπισθοχώρησα καμπουριασμένη, σχεδόν σερνόμουν στο χώμα, και μόλις είδα μια μεγάλη βελανιδιά σηκώθηκα κι έτρεξα να κρυφτώ πίσω απ' τον κορμό της, αλλά τελικά αποφάσισα να συνεχίσω την τρεχάλα ανάμεσα στα δέντρα. Βρέθηκα στις πρώτες σειρές των αμπελιών και χώθηκα σ' ένα πυκνό φυτό. Τράβηξα τα κλαδιά και τα τύλιξα γύρω απ' το λιγνό μου σώμα. Άκουγα απ' την κρυψώνα μου την Ελίζαμπεθ να πλησιάζει και κούνησα λίγο

τα κλαδιά για να τη δω. Περπατούσε και μ' έφαχνε ανάμεσα στα αμπέλια. Έβγαλα το χέρι απ' το στόμα μου, ανακουφισμένη που με προσπέρασε χωρίς να με τσακώσει.

Άπλωσα το χέρι κι έπιασα ένα τσαμπί. Δάγκωσα τη σφιχτή ρώγα – ήταν στυφή. Την έφτυσα κι έλιωσα με την πατούσα μου όλο το τσαμπί. Το ζουμί γέμισε τα δάχτυλα του ποδιού μου.

Δεν είδα την Ελιζαμπεθ να γυρίζει στην κρυσώνα μου. Εκεί που ετοιμαζόμουν να λιώσω το επόμενο τσαμπί, έσκυψε πάνω μου μέσα στο φυτό, άρπαξε τα χέρια μου και με τράβηξε έξω. Με κράτησε μπροστά της στον αέρα, μερικούς πόντους πάνω απ' το χώμα, και με κοίταξε σοβαρά.

«Εδώ μεγάλωσα, κι έτσι ξέρω κάθε κρυσώνα...»

Προσπάθησα να ελευθερωθώ, όμως με κρατούσε σφιχτά απ' τα μπράτσα. Με ακούμπησε στο χώμα, αλλά δεν άφησε τα χέρια μου. Κλότσησα τις γάμπες της κι αφού δε με άφησε, κλότσησα και τους αστραγάλους της. Εκείνη βράχος!

Βρυχήθηκα και ανοιγόκλεισα τα σαγόνια μου προς το δάχτυλό της, όμως το κατάλαβε. Άρπαξε το πρόσωπό μου, έσφιξε τα μάγουλά μου κι έτσι τα σαγόνια μου χαλάρωσαν και το στόμα μου μισάνοιξε. Ανάσαινα βαριά απ' τον πόνο.

«Απαγορεύεται το δάγκωμα», είπε κι έγειρε μπροστά μου, λες και ήθελε να με φιλήσει στα χείλη, αλλά σταμάτησε, με τα μάτια της να διαπερνούν τα δικά μου. «Εμένα μ' αρέσει να με αγγίζουν, και σου προτείνω να το συνηθίσεις κι αυτό».

Μου έριξε ένα χαμόγελο λες και το γλεντούσε κι επιτέλους με άφησε ελεύθερη.

«Αποκλείεται να το συνηθίσω», μουρμούρισα.

Όμως σταμάτησα να αντιστέκομαι και την άφησα να με πάει ως την πόρτα της. Ύστερα μπήκαμε στο δροσερό, σκοτεινό σπίτι της.

Η Μέρεντιθ βγήκε απ' τη λεωφόρο Σάνσετ και μπήκε στη Νοριέγκα. Οδηγούσε αργά διαβάζοντας τις πινακίδες. Ένας ανυπόμονος οδηγός κόρναρε πίσω μας.

Μιλούσε αδιάκοπα απ' την αρχή της διαδρομής μας. Έφτιαχνε μια λίστα που, κατά τη γνώμη της, έδειχνε πόσο λίγες πιθανότητες επιβίωσης είχα: χωρίς απολυτήριο λυκείου, χωρίς κίνητρα, χωρίς δίκτυο υποστήριξης, με απόλυτη έλλειψη κοινωνικών δεξιοτήτων. Ρωτούσε να μάθει τι πρόγραμμα είχα, μάλλον γιατί ήθελε να καταλάβει πώς θα τα βγάλω πέρα ολόμναχη.

Την αγνόησα.

Η κατάσταση δεν ήταν πάντα έτσι μ' εμάς τις δύο. Όταν ήμουν μικρή, απολάμβανα τη θαλπωρή της κουβέντας και της αισιοδοξίας της. Μου χτένιζε τρυφερά τα αδύναμα μαλλιά μου, μου έβαζε κόκκινες κορδέλες, με στόλιζε και με παρουσίαζε σαν δώρο στη μελλοντική μητέρα και στον πατέρα μου. Με τα χρόνια, όμως, κι αφού με πετούσαν από κάθε σπίτι που με πήγαινε, η αισιοδοξία της μαράθηκε. Σταμάτησε τα στολίσματά και τα χτενίσματα κι έπιασε το κήρυγμα. Οι οδηγίες σωστής συμπεριφοράς αυξάνονταν κάθε φορά που έφευγα από κάποια οικογένεια και γίνονταν όλο και πιο πειστικές καθώς απ' τα

παιδικά μου χρόνια περνούσα στα εφηβικά. Η Μέρεντιθ είχε και μακροσκελή λίστα των ελαττωμάτων μου γραμμένη στην ατζέντα της και μου τα διάβαζε, όπως ο δικαστής τις καταδικαστικές του αποφάσεις: αποστασιοποιημένη· αδιάφορη· λιγομίλητη· ευερέθιστη· αμετανόητη... Θυμάμαι κάθε λέξη που μου έλεγε.

Όμως, ανεξάρτητα απ' την γκρίνια της, η Μέρεντιθ συνέχισε να ενδιαφέρεται για την περίπτωση μου. Αρνιόταν να με βγάλει απ' τη λίστα νιοθεσιών, ακόμα κι όταν ένας κουρασμένος δικαστής της πρότεινε να με παρατήσει – ήταν το καλοκαίρι των οχτώ μου χρόνων. Η Μέρεντιθ τότε παζάρεψε όσο μπορούσε μαζί του. Για μια ευτυχισμένη στιγμή νόμιζα ότι το έκανε επειδή πραγματικά με συμπαθούσε, έστω και κρυφά. Όμως, όταν την κοίταξα είδα ότι είχε κοκκινίσει απ' την ντροπή της, γιατί η πρόταση του δικαστή σήμαινε ότι είχε αποτύχει στη δουλειά της. Με είχε αναλάβει από μωρό. Έτσι, αν δεχόταν την αποτυχία με το άτομό μου, θα έπρεπε να αποδεχτεί και το φταιξιμο.

Σταματήσαμε μπροστά στο Διαμετακομιστικό Κέντρο, ένα ροδακινί κτίριο με ίσια στέγη, δίπλα σε ολόγεια άλλα.

«Τρεις μήνες, Βικτόρια. Πες το κι εσύ. Θέλω να ξέρω ότι κατάλαβες. Τρεις μήνες χωρίς νοίκι, κι ύστερα ή πληρώνεις, ή φεύγεις».

Δεν είπα λέξη. Η Μέρεντιθ βγήκε απ' το αυτοκίνητο κοπανώντας την πόρτα.

Στο πίσω κάθισμα, η κούτα με τα πράγματά μου είχε ανοίξει και τα ρούχα μου είχαν χυθεί χάμω. Τα μάζεψα, τα ξανάβαλα πάνω απ' τα βιβλία μου και την ακολούθησα στα σκαλιά του κτιρίου. Χτύπησε το κουδούνι.

Σ' ένα λεπτό η πόρτα άνοιξε και αμέσως είδα ένα τσούρ-

μο κορίτσια. Έσφιξα πιο δυνατά την κούτα στο στήθος μου.

Μια κοντή κοπέλα με βαριά πόδια και μακριά, ξανθά μαλλιά άνοιξε τη μεταλλική σήτα και τέντωσε το χέρι της προς το μέρος μου. «Εγώ είμαι η Εύα».

Η Μέρεντιθ πάτησε το πόδι μου, αλλά δεν άπλωσα το χέρι στην Εύα κι έτσι μίλησε εκείνη αντί για μένα. «Από δω η Βικτόρια Τζόουνς. Σήμερα έγινε δεκαοχτώ».

Από παντού ακούστηκαν ευχές για χρόνια πολλά, όμως έπιασα δύο κορίτσια που αντάλλαξαν ματιές με υψωμένα φρύδια.

«Την προηγούμενη βδομάδα έκαναν έξωση στην Αλέξις, οπότε θα πάρεις το δωμάτιό της», μου είπε η Εύα. Γύρισε σαν να ήθελε να με οδηγήσει και την ακολούθησα στον σκοτεινό διάδρομο με τη λερή μοκέτα ως μια ανοιχτή πόρτα. Μόλις μπήκα μέσα την έκλεισα και κλείδωσα αμίλητη.

Το δωμάτιο μού φάνηκε κάτασπρο, αστραφτερό. Μύριζε μπογιά – αγγίζοντας τους τοίχους ένιωσα πόσο φρέσκια ήταν. Όμως ο μπογιατζής ήταν ατζαμής και το χαλί, που πρέπει κάποτε να ήταν άσπρο, τώρα είχε λεκέδες μπογιάς και τα σοβατεπί τσαπατσούλικες πινελιές. Μακάρι να είχε βάψει και το χαλί και το μονό στρώμα και το σκούρο, ξύλινο κομοδίνο. Μου άρεσε η καθαρή φρεσκάδα της λευκής μπογιάς – ξεγελιόμουν ότι κανείς δεν είχε ζήσει εκεί μέσα πριν από μένα.

Άκουσα τη Μέρεντιθ να με φωνάζει απ' το διάδρομο. Χτύπησε την πόρτα μου πολλές φορές, αλλά την αγνόησα. Ακούμπησα την κούτα μου στη μέση του δωματίου, έβγαλα τα ρούχα μου τα οποία άφησα στο πάτωμα της ντουλάπας διπλωμένα κι έβαλα τα βιβλία μου στο κομοδίνο. Όταν άδειασα την κούτα, τη διέλυσα για να την ακουμπήσω σαν σεντόνι στο στρώμα κι ύστερα ξάπλωσα. Το φως έμπαινε απ' το παραθυράκι και

αντανακλούσε στους λευκούς τοίχους, ζέσταινε το δέρμα μου στο λαιμό και στα χέρια. Το παράθυρο ήταν νοτιοανατολικό, άρα καλό για βολβούς και ορχιδέες.

«Βικτόρια», ξαναφώναξε η Μέρεντιθ. «Πρέπει να μου πεις τι πρόγραμμα έχεις. Πες το μου, και θα σ' αφήσω ήσυχη».

Έκλεισα τα μάτια και αγνόησα τα χτυπήματα στην πόρτα μου. Επιτέλους, σταμάτησε.

Όταν ξανάνοιξα τα μάτια, είδα ένα φάκελο στο πάτωμα. Τον άνοιξα και βρήκα είκοσι δολάρια κι ένα σημείωμα: *Αγόρασε φαγητό και βρες δουλειά.*

Τα είκοσι δολάρια μου έφτασαν για εφτά χάρτινα δοχεία γάλα του ενάμισι λίτρου. Για μια βδομάδα, κάθε πρωί, αγόραζα το γάλα μου απ' το γειτονικό μαγαζί και το έπινα αργά όλη μέρα καθώς τριγυρνούσα στα πάρκα και στις αυλές των σχολείων, εξερευνώντας τα φυτά της περιοχής. Δεν είχα ξαναζήσει κοντά στον ωκεανό και νόμιζα ότι δε θα ξέρω κανένα φυτό. Περίμενα ότι η πρωινή ομίχλη που αιωρούνταν εκατοστά πάνω απ' το χώμα θα δημιουργούσε μια τελείως διαφορετική πανίδα, άγνωστη σ' εμένα. Όμως, έκανα λάθος. Κατάπληκτη διαπίστωση ότι τίποτα δεν ήταν πρωτόγνωρο κι ότι όλα τα εισαγόμενα φυτά που είχα δει σε κήπους και φυτώρια της περιοχής Μπέι υπήρχαν κι εδώ: πολύχρωμες λαντάνες, μπουκαμβίλιες, αναρριχώμενες πατατιές και νεροκάρδαμο παντού στη γειτονιά. Μόνο σε διαφορετική κλίμακα. Τυλιγμένα στη θαμπή ομίχλη του ωκεανού, τα φυτά γίνονταν πιο μεγάλα, είχαν πιο φωτεινά χρώματα και μια άγρια ζωντάνια που τύλιγε τους χαμηλούς φράχτες των σπιτιών και τα υπόστεγα των κήπων.

Μόλις τελείωνα το γάλα μου, γύριζα στο Κέντρο, έκοβα το άδειο πια χάρτινο κουτί στη μέση μ' ένα κουζινομάχαιρο και περίμενα να νυχτώσει. Είχα σταμπάρει το πλούσιο χώμα στον

κήπο του γείτονα και πήγαινα κι έκλεβα. Γέμιζα τα κομμένα γαλατοχαρτόκουτα με ένα κουτάλι της σούπας. Ύστερα άνοιγα τρυπούλες στους πάτους και τα έβαζα στο κέντρο του πατώματος, για να τα πιάνει ο μεσημεριανός ήλιος που έμπαινε απ' το παράθυρο του δωματίου μου.

Ναι, έπρεπε να ψάχνω για δουλειά. Όμως, πρώτη φορά στη ζωή μου είχα δικό μου δωμάτιο με πόρτα που κλείδωνε και δεν είχα κανέναν να με διατάζει τι να κάνω. Αποφάσισα ότι προτού αρχίσω να ψάχνω για δουλειά θα επιχειρούσα να φτιάξω έναν καταδικό μου κηπάκο.

Στο τέλος της πρώτης μου βδομάδας στο Κέντρο, είχα ήδη δεκατέσσερις γλαστρούλες κι έκανα μεγάλες αποστάσεις πεζή για να βρω τα φυτά μου. Εστίαζα στα ανθοφόρα, και ξερίζωνα ασύστολα από αυλές σπιτιών, δημόσια πάρκα και παιδικές χαρές όσα μου άρεσαν. Συνήθως γύριζα με τα πόδια στο Κέντρο, κρατώντας στα χέρια μου λασπωμένες μπαλίτσες με το χώμα του φυτού, αλλά συχνά έχανα τον προσανατολισμό μου ή βρισκόμουν πολύ μακριά απ' τη βάση μου κι έτσι χωνόμουν σε λεωφορεία μόνο όταν είχαν πολύ κόσμο, καθόμουν σε μια θέση και περίμενα ν' αναγνωρίσω τη γειτονιά του Κέντρου, για να κατέβω.

Μόλις έμπαινα στο δωμάτιό μου άπλωνα προσεκτικά τη ριζούλα ν' ανασάνει, τη σκέπαζα με το πλούσιο χώμα του γείτονα και την πότιζα συστηματικά. Τα γαλατοχαρτόκουτά μου έβγαζαν το νερό στην παλιά μοκέτα, απ' όπου σιγά σιγά άρχισαν να φυτρώνουν κάθε λογής αγριόχορτα που ξερίζωνα πριν πάρουν ανάσα, για να μη χαλάσουν τον κήπο μου.

Η Μέρεντιθ ερχόταν κάθε βδομάδα να με τσεκάρει. Ο δικαστής τής είχε αναθέσει την επίβλεψη μου, ονομάζοντάς τη «μόνιμο σύνδεσμο», γιατί δε βρήκαν κανένα συγγενή στο φά-

κελό μου. Γυρίζοντας απ' τις βόλτες μου, κρυβόμουν στη γωνία του προηγούμενου τετραγώνου για να δω αν το αμάξι της είναι παρκαρισμένο μπροστά στο Κέντρο κι έμπαινα μέσα μόνο όταν ήμουν σίγουρη ότι είχε φύγει. Κάποια στιγμή κατάλαβε την κομπίνα μου κι έτσι, αρχές Σεπτέμβρη, μπήκα στο Κέντρο και την πέτυχα να με περιμένει στην τραπεζαρία.

«Πού είναι το φορτηγάκι σου;» ρώτησα αλαφιασμένη.

«Το πάρκαρα ένα τετράγωνο παρακάτω. Δε σ' έχω δει ένα μήνα και κατάλαβα ότι με αποφεύγεις. Υπάρχει λόγος;»

«Κανένας λόγος».

Έσπρωξα στην άκρη τα βρόμικα πιάτα κάποιας κοπέλας, κάθισα απέναντί της κι ακούμπησα τις ρίζες λεβάντας που έκλεψα απ' την αυλή ενός σπιτιού στο Πασίφικ Χάιτς πάνω στο γδαρμένο ξύλο του τραπεζιού.

«Λεβάντα», της είπα και της έδωσα ένα κλαδάκι. *Δυσπιστία*.

Η Μέρεντιθ μάδησε αδιάφορα το κλαδάκι μου. «Δουλειά;»

«Τι δουλειά;»

«Έχεις δουλειά;»

«Γιατί να έχω δουλειά;»

Αναστέναξε. Έπιασε το άλλο κλαδάκι και μου το πέταξε στα μούτρα. Έπεσε στο τραπέζι πριν με πετύχει, σαν κακοφτιαγμένο χάρτινο αεροπλανάκι. Το πήρα στο χέρι μου, ίσιωσα τα φυλλαράκια του και δε μίλησα.

«Έπρεπε να έχεις βρει δουλειά, Βικτόρια. Δηλαδή, έπρεπε να έχεις ψάξει, να κάνεις αιτήσεις για να σε προσλάβουν. Κι αν δεν το κάνεις, σε έξι βδομάδες που θα σε διώξουν από δω δε θα σου ανοίξει κανείς την πόρτα· και αρχίζει χειμώνας...»

Κοίταξα την εξώπορτα κι ευχήθηκα να πάει στα τσακίδια.

«Πρέπει να το θέλεις, Βικτόρια. Εγώ δεν μπορώ να κάνω κάτι παραπάνω. Στην τελική, εσύ πρέπει να το θέλεις».

Να θέλω τι; Πάντα μου ερχόταν αυτή η ερώτηση στο μυαλό, κάθε φορά που μου έλεγε αυτή τη φράση. Εγώ ήθελα να φύγει η Μέρεντιθ. Εγώ ήθελα να πιω το γάλα που έβλεπα να φιγουράρει στο πάνω ράφι του ψυγείου με μια ταμπελίτσα που έγραφε ΔΟΡΕΝ και να πάρω το άδειο πλέον χάρτινο κουτί για να το κάνω γλάστρα. Εγώ ήθελα να φυτέψω τη λεβάντα μου και να τη βάλω δίπλα στο μαξιλάρι μου για ν' ανασαίνω τη δροσιά της στον ύπνο μου.

Η Μέρεντιθ σηκώθηκε λέγοντας: «Θα ξανάρθω την άλλη βδομάδα, εκεί που δε θα το περιμένεις· και απαιτώ να έχεις ένα πάκο αιτήσεις για δουλειές στο σακιδιό σου». Περπάτησε ως την πόρτα και σταμάτησε. «Μου είναι πολύ δύσκολο να σε πετάξω στο δρόμο, αλλά να ξέρεις ότι θα το κάνω».

Σιγά μην της ήταν δύσκολο!

Μπήκα στην κουζίνα, άνοιξα το ψυγείο και προσποιήθηκα ότι έψαχνα ανάμεσα στα φαγητά και τα κατεψυγμένα για κάτι, ώσπου άκουσα την εξώπορτα να κλείνει πίσω της.

Ενα κορίτσι που μεγάλωσε στα απάνθρωπα και απρόσωπα ορφανοτροφεία της Πρόνοιας προσπαθεί να καταλάβει τι σημαίνει ζωή, έρωτας, ελπίδα. Η Βικτόρια ξέρει μόνο τη γλώσσα των λουλουδιών, και πρέπει να μάθει τη γλώσσα των ανθρώπων.

Μέσα από φτώχεια, πείνα, δυστυχία και φόβο, αρχίζει σιγά σιγά να ανοίγεται στον κόσμο γύρω της. Όταν γίνεται μάνα, κόβεται στα δυο: η μισή λατρεύει το κοριτσάκι της και του ορκίζεται ότι δε θα το εγκαταλείψει όπως έκανε η δική της μάνα, και η άλλη μισή δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα. Εγκαταλείπει το μωρό στον πατέρα του, αλλά από τότε αρχίζει να υποφέρει και να αλλάζει δραματικά. Αποφασίζει να βρει τη μοναδική γυναίκα που θέλησε να γίνει μάνα της και να τα ξαναφτιάξει με τον αγαπημένο της.

*Άραγε, αυτοί που δεν αγαπήθηκαν
μπορούν να αγαπήσουν; Κι όσοι
γνωρίζουν τη γλώσσα των λουλουδιών
μπορούν να μιλήσουν στους ανθρώπους;*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11043

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ